

Mati, zdaj ni čas za solze! Mar nisem mlada in zala, me ka-li ne ljubijo vsi?

Očeta res da ni doma, a pustil mi je najbolj nežnega moža, prijatelja, ki me nikoli ne zapusti.

Potakem ni čas, da bi se jokali, ampak da bi se veselili. Oh, mati, kako je življenje krasno in kako sem blažena!

Mati: Pa vi, Jakob, kaj rečete na to? Posebno veseli niste videti.

Jakob: Je to kaj čudnega, če se milo mi stori?

Mara: Sicer pa bo ločitev le za nekaj mesecev.

Jakob: Predolga za moje srce.

Mara: Čuj, Violana, kako lepo je to dejal!

Kako, sestrica, otožna tudi ti? Tak smej se no! Tako prijazno se znaš smejati! Odprl no te modre oči, ki jih je naš oče ljubil tolikanj. In Vi, Jakob, pogledjte, kako je lepa, kadar se smehlja!

Nihče Vam je ne vzame! kdo bi žaloval, če mu po hiši sveti tako solnčece?

Samo ljubite mi jo pošteno, Vi grdi mož! Recite ji, naj se ohrabri.

Jakob: Pogum, Violana!

Saj niste me zgubili, zgubila nisva drug drugega!

Glejte, jaz ne dvomim o Vaši ljubezni, dvomite morda o moji Vi?

Ali Vam ne zaupam, Violana? Vas ne ljubim, Violana? Mar se ne zanašam na Vas,

Violana!

Svoji materi sem pravil o Vas, pomislite, kako bo srečna, kadar Vas bo videla.

Težko je ostavljati očetni dom. Ampak kjer boste, boste imeli trdno streho nad seboj in žalil Vas ne bo nihče.

Ni se Vam bati, preljuba Violana, za svojo ljubezen in tudi za nedolžnost ne.

Mati: To so pristrčne besede.

In vendar je nekaj v njih, takoj mi poveš, dete moje, kaj je v njih,

nekaj prav čudnega, in to mi nič kaj ne godi.

Mara: Jaz, mati, ne vidim nič čudnega pri tem!

Mati: Violana! če sem ti poprej prizadela bolečine,

ôtrok moj,

pozabi, kar sem rekla.

Violana: Nič niste, mati, mi storili žalega.

Mati: Tak daj, da te objamem. (*Razpre roke.*)

Violana: Ne, mati.

Mati: Kaj? Kako?

Violana: Ne.

Mara: Violana, to ni lepo! se mar bojiš, da bi se te dotaknil kdo? zakaj postopaš z nami kakor z gobavci?

Violana: Obljubo sem storila.

Mara: Kakšno obljubo?

Violana: Da se me nihče ne sme dotakniti.

Mara: Dokler se ne vrneš sëm? (*Molk. Ona povesi glavo.*)

Jakob: Ne izprašujte. Saj vidite, da jo boli.

Mati: Odidite za kratek hip. (*Oddalijo se.*)

Zbogom hodi, Violana!

Ne boš me preslepila, dete moje, matere, ki te je rodila, ne preslepiš.

Kar sem ti povedala je bridko, ali mene poglej, ki sem stara in dovolj trpim.

Ti pa si mlada in pozabila boš.

Moj mož je odpotoval, sedaj pa se še moj otrok obrača od mene.

Lastna bolečina ne pomeni nič, a tista, ki jo drugim narediš,

ti grení vsakdanji kruh.

Misli na to, ti žrtvovana janjka moja, in reci si: tako

nikomur nisem prizadela bolečin.

Svetovala sem ti, kar se mi je zdelo najboljše! ne očitaj mi, Violana! reši svojo sestro, ali naj se izkazi?

S teboj je Bog nebeški, poplačal ti bo kdaj.

To je vse. Nikoli več ne boš videla mojega starega lica. Pa Bog s teboj!

Objeti me nočeš, a vsaj blagosloviti te smem, ti dobra, dobra Violana!

Violana: Seveda, mati! seveda, mati! (*Poklekne, in mati napravi križ nad njo.*)

Jakob (se vrne): Pojdite, Violana, čas je že.

Mara: Le hodi pa moli za nas.

Violana (kričé): Svoje obleke ti dam, Mara, in ves delež svoj!

Nič se ti ni bati, veš, še dotaknila se jih nisem in nikdar nisem v sobo šla.

— Joh, joh! uboga moja svatbena obleka, prelepa je bilà! (*Zakrili z rokama, kakor da išče opore. Vsi ostanejo daleč od nje. Omahujoč odide, za njo Jakob.*)

SL. 8. RIM, TEMPELJ KASTORJA IN POLUKSA.